

April 1986 - April 2011

MVO
Martens en Van Oord

Jubileum *krant*

Een 'uit de hand gelopen hobby'

Highlights van 25 jaar
spraakmakende projecten

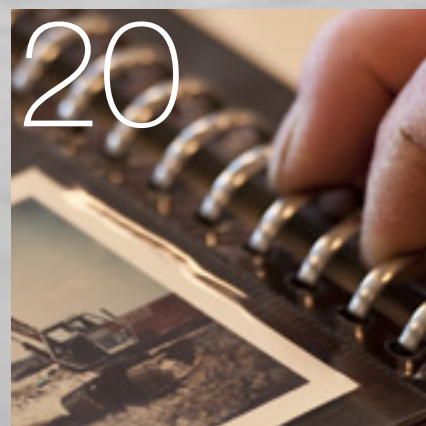
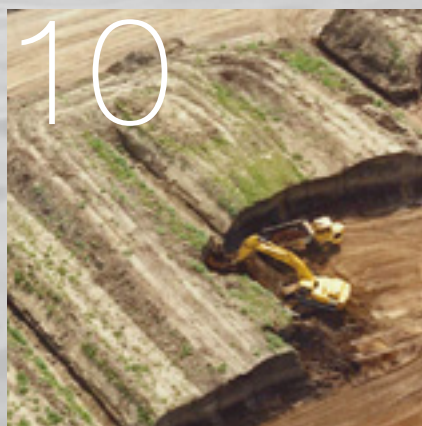
300 jaar ervaring herenigd

De mensen die het mede mogelijk
hebben gemaakt

INHOUD

- 4 Teus van Oord
- 6 Corrie van Oord-van den Steenhoven
- 9 Sjany van Oord
- 10 Ko Martens
- 13 Paul Wagtmans
- 14 Tobias en Tirza van Oord
- 18 300 jaar ervaring herenigd
- 22 Jan Blom en Janine van Twist
- 26 Angela Martens
- 28 Tiest van Vugt
- 30 Jonge generatie verenigd

Voorwoord

Deze Jubileumkrant is een speciale uitgave ter ere van het 25-jarig jubileum van Martens en Van Oord. Een kwart eeuw geschiedenis is geschreven. We willen Teus van harte feliciteren met dit zilveren jubileum. Een prachtige mijlpaal is bereikt!

In deze uitgave blikken we terug op de afgelopen jaren; hoe het allemaal begon, hoe het bedrijf groeide en kijken we vooruit richting de toekomst. Er zijn weer veel herinneringen opgehaald en fotoboeken zijn van een laagje stof ontdaan. Aan deze Jubileumkrant hebben een groot aantal mensen hun medewerking verleend. Zonder hun hulp was het niet mogelijk om deze uitgave uit te brengen. We danken daarom iedereen voor de geleverde bijdrage.

Veel leesplezier gewenst!
Dineke van Tilborg en Agnes Honings

Een greep
uit de innovaties
van 25 jaar
Martens en Van Oord

Drijvende zandscheidingsinstallatie

Cutterzuiger; de eerste Beaver 50

Rainbowen met hopperzuiger Scheldeoord

Stalen snelweg met grote rijplaten

Nauwkeurig verwerken van spoorballast

Nauwkeurig maken van onderwater grindruggen

Explosiebestendig zandzuigen

Maken van een afgezonken folieconstructie

Zandwiel ponton Roermond

Gepatenteerde methode voor het zetten van graszoden

Teus van Oord bij de nieuwe Liebherr LH120

Teus in de eerste jaren na de oprichting

“Een ‘uit de hand gelopen hobby’ om trots op te zijn!”

Dat Martens en Van Oord zo groot is geworden, noemt hij ‘onbegrijpelijk’ en maakt hem trots. Maar zelfgenoegzaam wil Teus van Oord niet worden. Een groter bedrijf brengt veel nieuwe kansen, maar je moet constant bij de les blijven.

Een jonge Teus als uitzetter.

Het is volgens Teus de grootste uitdaging voor de komende jaren: het karakter van Martens en Van Oord bewaren terwijl het bedrijf opstoot in de vaart der volkeren. Het bedrijf is gegroeid en de tijden zijn veranderd. Martens en Van Oord staat bekend om het snel inspelen op ontwikkelingen. Met een groeiend personeelsbestand vraagt deze snelheid van handelen meer aandacht of een andere aanpak. Hoe het bedrijf ook wordt georganiseerd, de kernwaarden waarop het bedrijf is gebouwd, blijven de basis voor de toekomst: deskundig, grensverleggend en betrokken. “Als ik in de toekomst op een project ga kijken, vind ik het belangrijk dat er nog steeds voldoende aandacht is voor de basis: zuinig zijn, een vrachtje meer rijden, de boel netjes achterlaten.”

Het 25-jarig bestaan van Martens en Van Oord geeft Teus veel vertrouwen in de toekomst van het bedrijf. “Door de toelozende inzet van onze medewerkers staat er een prachtig bedrijf met permanente vestigingen in Oosterhout en Moerdijk, met een overvloed aan bekwaam personeel en een uiterst modern en gevarieerd

materieelpark. We hebben op alle niveaus heel veel talent in huis, dat is onze grootste kracht”, zegt Teus. “Kenniss is in de loop der jaren steeds belangrijker geworden. Als je dat in huis hebt, kun je verder komen. Voor ons is het de uitdaging om in onze sector voor in de kopgroep te blijven.”

‘Spelen met zand’ is nog altijd de grote passie van Teus. Prachtige, maar o zo moeilijke dingen voor elkaar krijgen. Ideeën bedenken en het daarna ook daadwerkelijk uitvoeren. Het was ooit de reden om voor zichzelf te beginnen. Natuurlijk, hij is ontzettend trots op zijn ‘uit de hand gelopen hobby’.

In de hal van het huis van Teus en Sjany in Andel staat al een tijdje, goed verborgen voor het publiek, een mooie maquette van de nieuw te bouwen huisvesting in Oosterhout. Al wordt zijn dagelijkse rol in het bedrijf minder, Teus hoopt hier nog vaak langs te komen om met zijn kennis een bijdrage te blijven leveren in de ontwikkeling van huidige en volgende generaties MvO-ers.

Kranen, grond en water; Teus was er als kind al bezeten van.

Corrie van Oord-van den Steenhoven (86, bijna 87) is een trotse moeder.

Wat er bij Martens en Van Oord in Oosterhout gebeurt, ze wil het allemaal weten.

Haar zoon Teus vindt ze nog steeds een 'lief kind'. Wat wil je ook: iedere zaterdagochtend komt hij met zijn jongere broer Maar aan de Sasdijk in Werkendam langs voor thee met een tompoesje. En dan komt hij 's middags nog een keer terug.

Als er een nieuwe Autograaf uit is, moet Teus van Oord er altijd een aantal voor zijn moeder meenemen. Want ze weet nog wel een paar adresjes waar ze 'm graag lezen. Zelf doet Corrie dat ook met plezier. "Ik volg wel wat er bij Martens en Van Oord gebeurt, ja. Van geld en dat soort dingen hoef ik niets te weten, maar ik vraag wel altijd of ze nog nieuw werk hebben. Vroeger was hij blij als ze een nieuwe klus hadden, maar nu is er iedere week wel iets nieuws."

Dat haar Teusje iets met kranen, grond en water zou gaan doen, stond al vroeg vast. Hij was er als kind al bezeten van. Met de droge bruine bonen die hij en zijn broertje Maar van moeder kregen, legden ze hele wegen aan door de kamer. Toen ze

Teus met zijn jongere broer Maar.

Moeder Van Oord bij de ingebruikname van de Scheldeoord (1999).

Familie Van Oord bij het 10-jarig jubileum.

Straks heeft Corrie perfect uitzicht op het project Cloppenwaard.

er een speelgoedkraantje bij kregen, was het feest compleet. Een student was Teus niet. Eerst ging hij naar de ULO en toen naar de MTS in Rotterdam. "Toen was hij 17. Op een gegeven moment (al na enkele weken) kwam hij thuis en zei: 'Ma, ik wil niet meer naar school, want daar leer ik niks.' Mijn man zat voor zijn werk in Rusland, dus ik zat er mooi mee. Ik belde mijn man op en vertelde het, maar hij drukte me op het hart dat Teus naar school moest blijven gaan." Maar Teus bleef volhouden en zijn moeder ging langzaam overstag. Ze wist 'toevallig iemand' bij Van Oord, op de Sasdijk in Werkendam. En die had nog wel een gaatje voor een 17-jarige enthousiasteling. Teus kon leerling-uitzetter worden. "Ik heb tegen hem gezegd: 'Nou moet je je hele

leven blijven werken.' Maar Teus vond het helemaal geweldig. Ik weet het nog goed: op maandagochtend om kwart over vijf zat hij daar te wachten op een paaltje voor het huis, om opgehaald te worden door Willem de Pender met z'n busje om naar Zeeland te gaan. Later heeft hij zijn diploma's gehaald bij PBNA. Dan zat hij 's avonds na het werk nog in zijn pyjama te leren."

Teus, die voor Sjany zijn geliefde Werkendam verliet, is volgens zijn moeder nog altijd een 'lief kind'. "Zijn karakter is zacht, altijd al geweest. Dat zie je nu ook terug op het werk, hij is goed voor zijn mensen. Maar hij kon ook ondeugend zijn, hoor. Ik moet hem nu ook weer niet te hoog gaan ophemelen."

De band tussen moeder Van Oord en haar twee zonen is goed. Iedere zaterdagochtend komen ze langs in haar appartement in Werkendam, met geweldig uitzicht op de Merwede. "Ze drinken altijd thee, thee met een tompoesje. Mensen die ik ken verbazen zich daar wel eens over, dat ze zo trouw komen. Maar ze zullen het wel gezellig vinden. Ik verplicht ze niks hoor." En het mooie is: 's middags komen ze vaak nog een keer terug, met vrouwen en kinderen. "En dan zorg ik ook altijd dat er iets lekkers is: koekjes van bakker Van den Steenhoven, kippenpootjes, haring met wittebrood, soep of appeltaart", die volgens Sjany de lekkerste van de hele wereld is.

Highlights

van projecten uit de afgelopen 25 jaar

Eerste werk voor
Martens en Van Oord:
de aanleg van de
loswal voor Deltastaal

Deltastaal, Oosterhout (1986)

In 1986 de allereerste klus voor Martens en Van Oord: het aanleggen van een kade voor een insteekhaven van Deltastaal. Het was één van de eerste klussen in het eerste jaar van Martens en Van Oord, waarin Teus van Oord zich eigenlijk maar één doel had gesteld: salaris binnenkrijgen om te kunnen leven. "Dat lukte, dus ik was al hartstikke blij."

Zoomweg Zuid, Bergen op Zoom (1990-1992)

Begin jaren negentig was dit het eerste écht grote werk van Martens en Van Oord: de Zoomweg-Zuid, de verlenging van de snelweg A4 van Bergen op Zoom richting Antwerpen. Een klus van 30 miljoen gulden, in combinatie met 'grote jongens' Heijmans en NBM. Het was de eerste keer dat Martens en Van Oord in een grote combinatie zat en niet als onderaannemer aan een grote klus werkte.

Column

Sjany van Oord

1 april 1986

Even de zaken op een rijtje: Teus is 34 jaar; ik ben 32 jaar; Tobias is 4 jaar, Tirza is 1 jaar en we zijn 6 jaar getrouwd. Teus heeft een prima baan als project-leider bij Van Oord Werkendam en ik werk als eindverantwoordelijke in 'mijn eigen' keuken-, tegels- en sanitairwinkel Keukenhoff Tankens in Andel.

Wat wil een mens nog meer, zou je bijna denken, óf: wat bezielt iemand om, in deze omstandigheden, voor zichzelf te willen beginnen? Ik zag het in ieder geval, in het begin, helemaal niet zitten. Ik was van huis uit (mijn ouders hadden een aannemings-bedrijf) niets anders gewend dan dat mijn vader onder het eten tig keer naar de telefoon werd geroepen, dat de kamer bij ons vol lag met hout, stenen, mappen en monsters en dat mijn moeder het eten soms wel 3 keer voor hem moest opwarmen. Ook stond mijn privé-telefoonnummer op het briefpapier van de Keukenhoff vermeld, zodat men mij, ook 's avonds en in het weekend, altijd wist te vinden als er problemen waren of als men iets tekort kwam. Maar, Teus kennende, zullen jullie wel begrijpen dat hij niet te stoppen was. Als hij eenmaal iets in zijn kop heeft, heeft hij het niet in zijn kont! Mijn vader had nog de goeie tip dat Teus, als hij het écht wilde, iemand moest zoeken die materieel had, want als je dat ook nog eerst allemaal bij elkaar moest verdienen, zou het wel eens errug lang kunnen gaan duren. Zo gezegd, zo gedaan: Teus had al gauw de familie Martens 'gevonden'; Martens de spullen en Teus de kennis en zo is het allemaal begonnen. De eerste facturen werden door mij getypt en na enkele weken kwamen de eerste medewerkers in beeld: Chris Baggerman, Angela Martens, Pim van der Knaap, Janine van Twist en nog héél veel anderen! En kijk nou eens wat voor een bedrijf er uit gegroeid is!

"Ik hoop nog heel lang van Martens en Van Oord te kunnen genieten."

Is dat allemaal vanzelf gegaan? Nou nee, er is heel wat water door de Afgedamde Maas (bij Andel) gestroomd vóór we beland waren waar we nu zijn. En neem van mij aan dat het heel veel hobbels, hoofdbrekens, teleurstellingen en slapeloze nachten heeft gekost. Daarnaast waren er natuurlijk (en gelukkig) ook de successen, de trots, de voldoening, de extraatjes en nog veel meer goede dingen. Het blijft echter altijd een gevecht en een grote verantwoordelijkheid die op onze schouders rust.

Ik ben blij dat Teus een groot incasserings-vermogen heeft, zeer loyaal is, een (bijna) eindeloos vertrouwen heeft in mensen, goed met teleurstellingen kan omgaan, altijd de zonzijde ziet en daarbij ook nog eens héél veel verstand heeft van grondwerk en van de weg- en waterbouw. Als Teus 's morgens voor dag en dauw opstaat en ik me nog eens omdraai, vraag ik vaak aan hem of hij weer 'lekker in de zandbak

gaat spelen'. Om gezondheidsredenen moest ik ruim 10 jaar geleden mijn 'winkeltje' vaarwel zeggen en ik vraag me nog zeer regelmatig af hoe ik het ooit heb kunnen opbrengen: eigen bedrijf, kleine kinderen, vrijwilligerswerk en dan ook nog eens een man die voor zichzelf wilde beginnen. Toen zei ik tegen Teus dat hij niet moest denken dat ik er ook maar iets aan mee zou doen of eraan zou kunnen bijdragen; nu weet ik inmiddels wel beter! Eén van mijn leukste taken is in ieder geval om op kraamvisite te gaan als er een baby geboren wordt bij de medewerkers van Martens en Van Oord. De laatste maanden vond er een echte 'baby-boom' plaats: maar liefst 8 mini-MvO-ers erbij!

Ik hoop in ieder geval nog heel lang, samen met ons gezin en de Mensen die het Maken, van Martens en Van Oord te kunnen genieten!

“Ik zag er wel wat in om samen iets te beginnen; Teus had heel veel ambitie en ideeën”

Ome Ko, zo noemden de mensen hem vroeger. Ko Martens, samen met Teus van Oord mede-oprichter van Martens en Van Oord, stond tussen ‘zijn’ mensen. Nu zit hij door een hersenbloeding in een rolstoel. Maar de herinneringen zijn mooi.

Als Ko Martens vroeger bij Van Oord Werkendam de trappen op liep voor een afspraak, mompelde hij steeds in zichzelf: ‘Niet vloeken, Ko.’ Want daar hielden ze in Werkendam niet zo van. Met Teus van Oord, zijn latere compagnon, kon hij het meteen goed vinden. Ook Teus hield niet zo van vloeken, dus ook bij hem hield Ko zich in.

Ko kende Teus al jaren. Met Martens Transport, het bedrijf van Ko en zijn broers, werkte hij vaak voor Van Oord Werkendam, waar Teus projectleider was. Met Teus had hij steeds vaker contact. Toen Teus naar Ko toekwam met het idee om samen iets te beginnen, zag Ko er wel iets in. Ko had het materieel, Teus had heel veel ambitie en ideeën.

Natuurlijk waren het verschillende karakters. “Teus is wè stijver hè”, zegt Ko, inmiddels 71. “Als hij op het terrein rondliep en iemand tegenkwam, ging de wijsvinger omhoog. Bij mij de hele hand.” Maar het ging goed tussen die twee. Teus de denker, met zijn grensverleggende en creatieve ideeën, en Ko de mensenmens, met verstand van transport en van handel. Eén ding lijken de twee gemeen te hebben: de drang om goed te zijn voor hun personeel. Ko, voor het personeel ‘ome Ko’, gaat er prat op: als hij ’s avonds van het werk naar huis wilde gaan en nog chauffeurs of machinisten in de kantine zag zitten, ging hij altijd langs om een praatje te maken. Zodat ze het gevoel hadden dat ze deel uitmaakten van de Martens-, en later van de Martens en Van

Ko, Mien en Teus bij het afscheid van Ko.

Ko en Teus bij het 10-jarig jubileum.

Oord-familie. En dat ze zich thuis voelden bij de manier van doen bij het bedrijf: hard werken met een lach. "De boel bij elkaar houden, die rode draad moet er doorheen lopen. Iedereen keek dezelfde kant op en nam elkaar mee."

Toen hij tegen de zestig liep, vond Ko Martens het welletjes, en ging hij samen met zijn vrouw Mien van zijn pensioen genieten. Hij had al een keer een TIA gehad, maar daar werkte hij gewoon mee door. In 2008 kwam de grote klap, hij kreeg een hersenbloeding en raakte deels verlamd. Hij vindt het een lijdensweg. Zijn vrouw Mien helpt hem overal bij. "Ik kon alles. Ik tenniste, ging naar de gym, ik had de conditie van een jonge vent." Toen hij de

dag voor het interview nog eens door zijn oude fotoboeken van het werk bladerde, liepen de tranen over zijn wangen. "Als je ziet wat ze allemaal schreven bij mijn afscheid. 'We hopen dat je nog lang gelukkig mag zijn, in goede gezondheid.' Moet je nu eens kijken."

De herinneringen die hij heeft zijn heel mooi. Hij is trots op wat er is bereikt, ook nu nog. "Jaja, héél trots", zegt hij met nadruk. "Als ik daar over nadenk, dan heb ik een heel klein hartje."

Wat gebeurde er in 1986?

Op 26 april 1986 ontploft één van de vier kernreactors in een kerncentrale bij het plaatsje Tsjernobyl in de Oekraïne. Bij deze nucleaire ramp in de voormalige Sovjet-Unie kwamen 31 mensen om het leven.

Bram van der Vlugt speelt voor zijn eerste jaar Sinterklaas.

In 1986 worden Spanje en Portugal lid van de Europese Gemeenschap.

Meesterknecht Greg LeMond uit de Verenigde Staten verslaat zijn Franse kopman Bernard Hinault en wint voor de eerste keer de Ronde van Frankrijk.

Op 4 oktober 1986 wordt de Oosterscheldekering in de provincie Zeeland door koningin Beatrix geopend. De Oosterscheldekering is een onderdeel van de Deltawerken, een project dat na de verwoestende watersnoodramp van 1953 werd opgezet om de provincies Zeeland, Zuid-Holland en Noord-Brabant tegen de zee te beschermen.

Centrale Insteekhaven Moerdijk (1987-1991)

Eén van de eerste echte huzarenstukjes van Martens en Van Oord: het droog ontgraven van de haven bij industrieterrein Moerdijk, eind jaren tachtig. Twaalf meter diep moest er gegraven worden, iets wat normaal altijd met een baggerschip gebeurt. Martens en Van Oord had niet eens baggerspullen. Teus van Oord wist een methode waarbij baggeren niet nodig was; niet iedereen was ervan overtuigd dat het zou gaan lukken. Het voordeel was dat de grondsoorten (veen, klei) bij het droog ontgraven beter gescheiden konden worden. Het plan slaagde en Martens en Van Oord stond, in ieder geval in Moerdijk, op de kaart.

Highlights

van projecten uit de afgelopen 25 jaar

Samen hebben ze heel wat gebrainstormd

over de toekomst van Martens en Van

Oord: Teus van Oord en Paul Wagtmans.

Volgens Wagtmans, die in de jaren negentig

commissaris was bij Martens en Van Oord,

voelen de twee samen 'kameraadschap'.

En zijn betrokkenheid bij het bedrijf gaat

nooit weg. "Die gaat door tot het einde."

De nu 84-jarige Paul Wagtmans en Teus van Oord leerden elkaar eind jaren tachtig kennen in de haven van Moerdijk. Wagtmans was gedeputeerde bij de provincie Noord-Brabant en net voorzitter van het bestuur van het Havenschap Moerdijk geworden, dat financieel zwaar in het slop zat. Er moesten meer bedrijven naar het haven- en industrieterrein komen. Een probleem: het braakliggende gebied leek meer op een woestijn dan op een kansrijk gebied voor nieuwe bedrijven. "Teus kwam met een heel goede visie op de aanpak daarvan, die is later ook voor een groot deel overgenomen. Hij had heel goed nagedacht over compartimentering en inklinken van de grond, waardoor de percelen beter verkoopbaar werden. Daar hebben we veel aan gehad. Wat me aansprak was dat hij meedacht zonder dat hij er meteen geld aan kon verdienen."

Het klikte tussen Wagtmans, Teus van Oord en Ko Martens. Nadat hij begin jaren negentig stopte met werken, werd Wagtmans gevraagd om commissaris bij Martens en Van Oord te worden. 'Met veel plezier' brainstormde Wagtmans mee over de koers van het bedrijf, over de vraag hoe groot het moest groeien en welke kant het op moest gaan. Het bedrijf bleef groeien, ook toen Teus van Oord vanaf 1997 alleen verder ging. "Teus heeft in mijn ogen de afgelopen 25 jaar laten zien dat hij een goede ondernemer is, dat mag best wel eens gezegd worden. Iemand die zelf met zijn voeten in de modder gestaan heeft, die weet wat hij wil, en die visie heeft." De grootste kwaliteit van zijn 'kameraad' vindt Wagtmans echter zijn neus voor de goede mensen. "Dat is echt niet te evenaren. Teus krijgt altijd de mensen binnen die hij nodig heeft, geweldig is dat. Ook nu nog staat er een hechte club goed personeel

met een sterk wij-gevoel. Het succes van het bedrijf is vooral te danken aan de hoge kwaliteit van het personeelsbeleid. Jonge mensen krijgen er ook van stond af aan verantwoordelijkheid, dat is een grote kracht van het bedrijf. Ze blijven jongeren kansen geven, ook de kans om fouten te maken."

Nu, na 25 jaar, staat er volgens de oud-commissaris een 'heel mooi en oerdegelijk' bedrijf, met een imago om u tegen te zeggen. Vroeger was het zoeken naar werk, nu wordt Martens en Van Oord gevraagd. "Dat zegt eigenlijk genoeg." De vraag is,

hoe verder? Martens en Van Oord is een familiebedrijf en op een zeker moment zal de opvolgingskwesie om de hoek komen kijken. "Dan moet je dus goed kijken wat je wilt als bedrijf. Wil je een familiebedrijf blijven, dan moet je zorgen dat je opvolgers straks op een zo hoog mogelijk niveau kunnen instromen. En je moet inspelen op hun talenten."

In 2000 stopte Wagtmans als commissaris, maar ook daarna bleef hij betrokken en is er regelmatig contact. "Die belangstelling blijft voor altijd, dat weet ik zeker. Tot aan het graf."

“Ik zei altijd dat mijn vader sterker was dan B.A. van The A-Team”

Ze zijn de gedoodverfde opvolgers, of toch niet? Tobias (29) en Tirza (26) van Oord worstelen soms met de last op hun schouders, maar de liefde voor Martens en Van Oord is groot.

De eerste herinnering van Tirza aan Martens en Van Oord was niet op het bedrijf zelf. Ze zat in groep 2 en werd een beetje gepest. “Nou, moet je ophouden”, zei ik. “Anders komt mijn vader, die heeft een hele grote wals en dan walst hij je helemaal plat.” Tobias: “Ik zei altijd dat mijn vader sterker was dan B.A. van

The A-Team. En ik speelde met schaalmodellen van machines en met macaroni. Daar legde ik, thuis in de huiskamer, wegen mee aan.” Dit zijn de kinderherinneringen uit een tijd dat zoon en dochter Van Oord nog niet zo heel goed wisten wat Martens en Van Oord nu precies was of deed. En er al helemaal niet aan dachten dat er voor hen een toekomst bij het bedrijf weggelegd zou zijn.

Teus van Oord twijfelt er wel eens aan: voelen zijn zoon en dochter zich vrij genoeg om de keuzes in het leven te maken waar ze zelf het meeste achter staan, waar ze zich fijn bij voelen? Door zijn ‘uit de hand gelopen hobby’, komen zijn twee telgen ooit op een kruispunt te staan. Ga ik door in het bedrijf, of kies ik voor een ander leven? Vooral voor

Tirza is het een heikel punt, geeft ze eerlijk toe. “Er komt zoveel bij kijken en je moet er zoveel voor laten, ik twijfel er wel eens aan of ik dat aankan en dat is soms wel moeilijk.” Tirza werkt sinds een jaar of twee bij de Rabobank, nadat ze daarvoor al een tijdje bij Martens en Van Oord in dienst was. “Ik heb altijd gezegd dat ik een tijd ergens anders wil werken, om te kijken hoe het er op een andere plek aan toe gaat. Ik ben alleen de MvO-manier gewend, het cowboyachtige. Daarna was de Rabobank wel wennen, alles was een stuk formeler. Maar dat valt ook wel mee als je alles en iedereen leert kennen.” In Tirza’s langetermijnplanning is een terugkeer naar Martens en Van Oord wel waarschijnlijk. Wanneer en hoe, dat weet ze nog niet.

Tirza en Teus in gesprek met prins Willem-Alexander bij de opening van de Noordwaard (2008).

Haar oudere broer Tobias heeft al definitief voor het bedrijf van zijn vader gekozen, maar ook voor hem is het niet altijd makkelijk. “De eerste jaren heb ik geworsteld met mijn zelfvertrouwen. Namen mensen me serieus omdat ik wat kon of omdat ik ‘de zoon van’ was? Dat is een stuk beter geworden, maar soms nog wel eens moeilijk.” Tirza: “Ik vind het bij de Rabobank fijn om één van de velen te zijn. Als daar iemand een compliment geeft of kritiek levert, weet ik zeker dat er niets achter zit. Hier was ik wel eens bang om als ‘het dochttertje van de baas’ te worden gezien. Terwijl ik er eigenlijk helemaal geen reden voor heb, omdat ik bij Martens en Van Oord wel altijd het gevoel heb dat het een eenheid is en dat iedereen gelijk is.”

Tobias, manager materieel bij Martens en Van Oord, kreeg de liefde voor het vak al snel te pakken. “Ik reed vroeger vaak mee met de zandwagens en de dumpers, toen is het ontstaan. Al die machines en de enthousiaste mensen, dat vind ik mooi.” De zoon van Teus is de man van de techniek, van de slimme logistiek. “Ik vind het mooi om met vakinhoudelijke dingen bezig te zijn, met techniek.”

Wat gebeurde er in 1986?

Op 28 februari 1986 wordt de Zweedse premier en leider van de sociaal-democratische partij Olof Palme (1927-1986) voor een bioscoop in de Zweedse hoofdstad Stockholm vermoord. De zaak werd nooit opgehelderd.

De nummers 1 uit de top-40:

Berlin - *Take my breath away*
 Billy Ocean - *When the going gets tough*
 Bruce Hornsby - *The way it is*
 Cliff Richard & The Young Ones - *Living doll*
 Cock Robin - *The promise you made*
 Europe - *The final countdown*
 Falco - *Jeany, part 1*
 M.C. Miker G & DJ Sven - *Holiday rap*
 Mel & Kim - *Showing out (Get fresh at the weekend)*
 Sam Cooke - *Wonderful world (Re-release)*
 Janet Jackson - *What have we done for me lately*
 The Bangles - *Walk like an Egyptian*
 The Communards - *Don't leave me this way*
 UB 40 - *Sing our own song*
 Wham! - *The edge of heaven*

In 1986 wordt Argentinië in Mexico wereldkampioen voetbal door in de finale onder aanvoering van Diego Maradona West-Duitsland met 3-2 te verslaan. Nederland wist zich in de voorronden niet te plaatsen voor dit toernooi.

De zittende coalitie van het CDA en de VVD behoudt haar meerderheid bij de Tweede Kamerverkiezingen van mei 1986. Ruud Lubbers blijft president. De nieuwe leider van de PvdA is Wim Kok. Hij volgt Joop den Uyl op.

Highlights

van projecten uit de afgelopen 25 jaar

Westerscheldetunnel (1997-2002)

De stap naar het water, halverwege de jaren negentig: de aanleg van de Westerscheldetunnel. Martens en Van Oord baggerde het zand uit de Westerschelde, maakte alle wegen en groef de bouwput uit. Bijzonder: Martens en Van Oord werd al in het beginstadium door Heijmans benaderd om mee te denken over de aanleg van de tunnel en het verwerven van de opdracht. Hij is 'heel trots' op het werk aan de langste autotunnel van Nederland. Het project was zo omvangrijk (het duurde vijf jaar) dat Martens en Van Oord er financieel een basis voor de toekomst mee kon leggen.

Verbreiding A16 en aanleg Hogesnelheidslijn (2000-2005)

Tussen de Moerdijkbrug en de Belgische grens werd een onnoemelijk grote hoeveelheid zand geleverd voor de verbreding van de A16 en de aanleg van de Hogesnelheidslijn (HSL). Ook deed Martens en Van Oord er het grondwerk. Martens en Van Oord werd steeds een stukje groter en de klussen die het bedrijf uitvoerde, groeiden qua omvang mee.

Zo'n driehonderd jaar ervaring herenigd

V.l.n.r.: Bert Broers, Dick Honcoop, Toon Martens, Jaap Toonen en Dré van Kaam.

Als je ze zo aan tafel ziet zitten, denk je: wat hebben deze mensen met elkaar? Zijn het oud-collega's of is het een club oude vrienden? Allebei, eigenlijk. De oude garde van Martens en Van Oord – een aantal werkte daarvoor nog bij Martens Transport – kent elkaar door en door. En als ze eenmaal met z'n allen om de tafel zitten, komen de anekdotes vanzelf.

Met z'n tienden hebben ze ongeveer drie eeuwen aan dienstjaren: Dick Honcoop, Bert Broers, Jaap Toonen, Toon Martens, Marijn Nieuwkoop, Jan Blom, Dré van Kaam, Tiest van Vugt, Angela Martens, Ad Avontuur en Janine van Twist. In kleine groepjes zitten ze gebogen over fotoboeken die ze hebben meegebracht. Het zegt wat over de betrokkenheid van de (oud-)werknemers bij hun bedrijf. Want hoeveel mensen houden er nu een apart boek bij met foto's van hun werk? Wat er allemaal op de - soms wat vergeelde - foto's staat? Kranen, vrachtwagens, afgebroken sturen, bouwputten, zandhoppen, en mensen van vroeger natuurlijk. De verhalen die er bijhoren komen snel bovendien.“De eerste D8”..... “Dat was mijn Ginaf!”..... “Met wie sta jij daar?”..... “Oh ja, die had ik niet herkend joh”.....

En zo kunnen ze wel uren doorgaan. Wie hen zo hoort praten, krijgt de indruk dat het vroeger allemaal wat simpeler en misschien wel wat romantischer was dan nu. Die indruk is juist, bevestigen ze eigenlijk allemaal wel. “Ik heb het idee dat er vroeger meer gelachen werd”, zegt Tiest van Vugt. Helemaal goed kan hij het niet beoordelen, want Tiest geniet in Rijen al van zijn vervroegd pensioen. Van één ding is hij zeker: “We hadden vroeger een ontzettend gezellige ploeg.” Dré van Kaam, die binnenkort met de VUT gaat, is het met zijn vriend Tiest eens. Hij weet ook wel hoe het komt, dat het er vroeger gemoedelijker aan toe ging. “Het tempo was anders, tegenwoordig moet het allemaal veel gejaagder.” Jan Blom vult hem aan: “Maar toen was het nog een heel ander bedrijf. We waren veel kleiner, iedereen kende elkaar.”

Jan Blom

Marijn van Nieuwkoop

‘Vroeger’ kwamen collega’s ook nog vaak bij elkaar over de vloer. Er werd samen gevoetbald en een biertje gedronken als het kermis was. Allemaal dingen die nu niet meer zo makkelijk gaan, omdat het bedrijf groter is geworden, zegt Angela Martens. “Als we vroeger de zomerbarbecue hadden”, keek je er van op als er iemand niet was. Dat is nu anders.”

Maar, ho, laat er geen misverstand over bestaan: allemaal zijn de (met respect) oudgedienden trots op wat er aan de Rederijweg is neergezet. Hun betrokkenheid bij het bedrijf is enorm. En over één ding zijn ze het eens: zonder Teus van Oord was Martens en Van Oord nooit een grote aannemer geworden. Want Martens was een goed bedrijf, met mooi materieel, maar de drang om vooruit te komen en de grensverleggende ideeën kwamen toch van Teus.

De anekdotes blijven komen. Aan de opgevoerde Volkswagen TL bijvoorbeeld, het busje waarmee Tiest van Vugt ’s ochtends in alle vroegte de hele ploeg ophaalde om naar de werkplek te gaan. Van Rijen naar Gilze, Den Hout, Made, Lage Zwaluwe en vervolgens naar een plek ergens in het land: “En we moesten er altijd om 7 uur zijn, ook al was het in Amsterdam.” Er werd wat keet getrapt, in de Volkswagen. Eén keer werd er zo uitbundig gestoeid dat de ruit er uit vloog. En als er niet doorgereden werd, vloog er bij een medeweggebruiker soms een appelsien tegen de ruit.”

Maar leuk was het, die goeie ouwe tijd. Gelukkig zijn de foto’s er nog.

Vit de fotoalbums van:

- Ad Avontuur
- Dré van Kaam
- Cor Rasenberg
- Jaap Toonen
- Geert de Winter
- Toon Martens

Ad Avontuur

Dré van Kaam

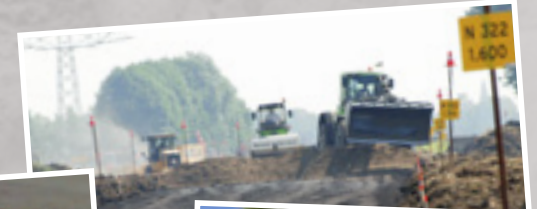

Eerste werk van Teus als uitvoerder

Jaap Toonen

Geert de Winter

Cor Rasenberg

Toon Martens

“Het gevoel van samen er voor gaan,
dat is er nog steeds”

Ze lopen al zo lang rond bij Martens en Van Oord dat ze het bedrijf van haver tot gort kennen: Jan Blom en Janine van Twist. Ze weten hoe de gebruiken zijn: “Als je hier gaat lopen klagen, vind je geen luisterend oor.”

Natuurlijk, alles is niet meer zoals het vroeger was. Toen was het aan de Rederijweg één grote vriendenclub en ging iedereen dezelfde kant op. “En als er eentje afweek, zette een ander hem weer op het rechte spoor”, zegt Jan Blom, uitvoerder bij Martens en Van Oord. “Nu hebben we veel meer personeel en gaan er wel eens drie of vier man een andere kant op als waar het bedrijf heen wil. Dan is het lastiger om bij te sturen.” “Maar”, zegt Jan er meteen bij: “over het algemeen is de discipline nog steeds groot.” Blom kwam een week nadat Martens en Van Oord op 1 april 1986 werd opgericht in dienst bij Martens Transport. Onderweg zag hij dat de discipline niet bij ieder bedrijf even groot is. “Soms werken we wel eens met aannemers samen, die beginnen laat, gaan dan nog eens uitgebreid koffiedrinken en moppen tappen, en dan gaan ze eens een

keer aan het werk. Ze schaften ellenlang en als je na half vier iemand wil bereiken heb je pech, want dan zijn ze meestal weg. Dat zal bij Martens en Van Oord niet gebeuren. Wij gaan de boel niet lopen vernachelen. Dat merk ik aan opdrachtgevers ook: we staan goed bekend. Ze weten dat als wij iets beloven, dat we het ook waarmaken.”

Janine van Twist werkt al meer dan twintig jaar bij Martens en Van Oord. Of Janine of Angela Martens nu de eerste vrouw bij Martens en Van Oord was, is nog de vraag. Maar ze werkt er in elk geval al een hele tijd en is sowieso de eerste vrouw bij Martens en Van Oord die ‘buiten’ werkte. Ooit begonnen als vakantiemedewerker, is ze nu inmiddels projectmanager. En ze is voorzitter van de Personeelsvereniging. Dat het bedrijf is veranderd, ziet ze ook wel.

Janine bij het 10-jarig bestaan van het bedrijf.

Jan met zijn zoon op de shovel.

Niet iedereen komt meer op de borrels en barbecues en nee, eerlijk gezegd kent ze niet meer al haar collega's. "Dat kan ook gewoon niet meer, sommigen werken altijd buiten." Toch hangt de sfeer van vroeger er nog steeds, vindt Janine. "Ondanks dat we hard werken, is het altijd gezellig. Het gevoel van samen er voor gaan, dat is er nog steeds. En flexibel zijn we ook nog altijd. Als het nodig is, kunnen we met z'n allen 180 graden de andere kant op draaien."

Nieuwe collega's kiezen dan ook meestal heel bewust voor Martens en Van Oord, merken de twee op. "Je moet met het tempo mee willen", zegt Janine. En je moet verantwoordelijkheid durven dragen: "Eerst zelf proberen om het op te pakken, en lukt dat niet, dan pas iemand inschakelen: zo werkt het hier." Jan ziet het meestal aan praktikanten: eerst

verbazen ze zich over hoe stevig er wordt doorgewerkt, dan gaat het ze aanspreken en vinden ze het steeds leuker.

Ze vinden het moeilijk iets negatiefs over het werk te noemen. Tuurlijk, overal is er wel eens wat, maar grote dingen...? Jan: "Alles is ook gewoon goed geregeld, dat werkt heel erg fijn. Goeie machines, communicatiemiddelen, noem maar op." Janine: "En er wordt weinig gemopperd hier. Als je hier gaat lopen klagen, vind je geen luisterend oor. Daar bereik je toch niks mee."

Teus en zijn familie zijn dag en nacht met het bedrijf bezig, dat doet ook wat met de gedrevenheid op de werkvloer. Janine: "Als je ziet dat ze bovenin met hart en ziel bezig zijn, ben je zelf ook eerder geneigd een stapje extra te zetten."

Wat gebeurde er in 1986?

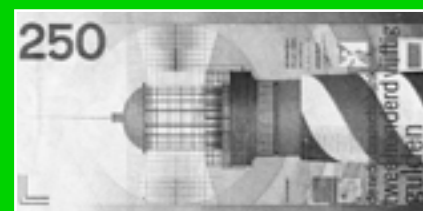
De winter van 1985/1986 was koud en staat op de 13^e plaats van koude winters sinds het begin van de officiële waarnemingen in 1901. Op 26 februari 1986 werd er een Elfstedentocht gereden, die net als in 1985 werd gewonnen door Evert van Benthem.

PSV wordt landskampioen.

Flevoland (170.000 inwoners) wordt Nederlands twaalfde provincie.

De Nederlandsche Bank introduceert een biljet van 250 gulden, bijgenaamd 'de vuurtoren'. Velen vinden dit het mooiste bankbiljet uit de geschiedenis van het Nederlandse papiergeld.

Bij de 58ste Oscaruitreiking is de film *Out of Africa* de grote winnaar met zeven Oscars, onder andere voor beste film, beste regie, beste geluid en beste muziek.

Vanwege vermeende betrokkenheid van Libië bij terroristische acties voert de Verenigde Staten bombardementen uit op Libië.

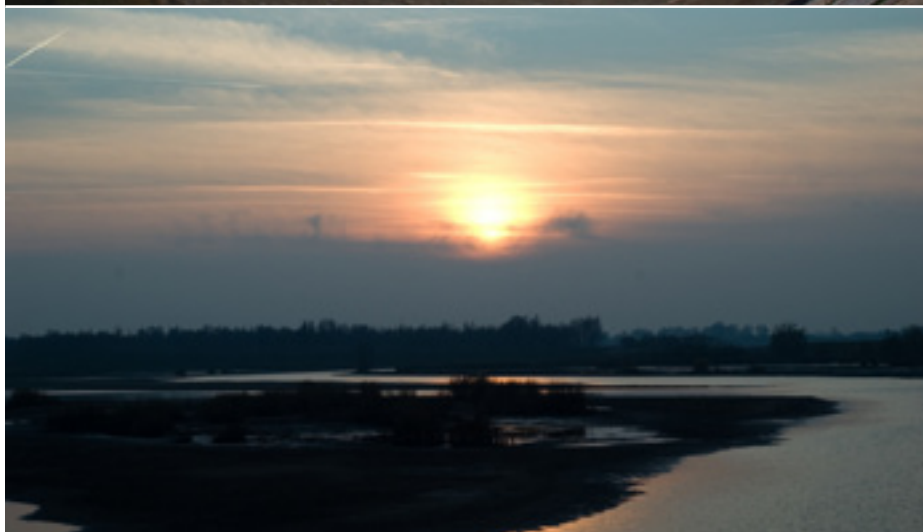

Noordwaard (2006-2008 en 2011-2015)

Tussen 2006 en 2008 werkte Martens en Van Oord aan het ontpolderen van de 'kleine Noordwaard'. Begin maart 2011 werd de handtekening gezet onder het contract voor de ontpoldering van het tweede en grootste deel van de Noordwaard, tussen Werkendam en de Biesbosch. Beide projecten zijn onderdeel van het programma Ruimte voor de Rivier. Het nieuwe project is een klus van 78 miljoen euro, in samenwerking met Boskalis, Gebr. Van Kessel Wegenbouw en Van Hattum en Blankevoort. Voor Martens en Van Oord betekent dat: grootschalig grondverzet, aanleg van dijken en geulen. Voor Teus van Oord was er aan het verkrijgen van de klus de nodige persoonlijke prestige verbonden, hij is geboren en getogen in Werkendam en kwam in zijn jeugd vaak in de Biesbosch.

Landschapskunstwerk 'Wassende Maan' van Paul de Kort in de 'kleine Noordwaard' (2008).

Prins Willem-Alexander in de cabine van de Caterpillar voor het verrichten van de officiële opening van de 'kleine Noordwaard' (2008).

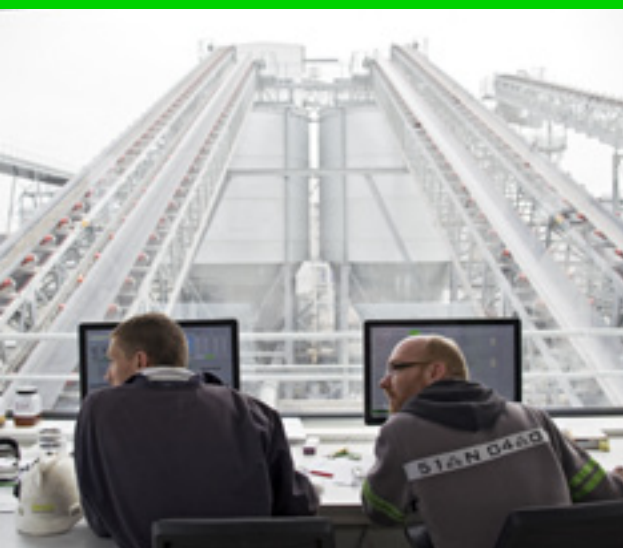
Highlights

van projecten uit de afgelopen 25 jaar

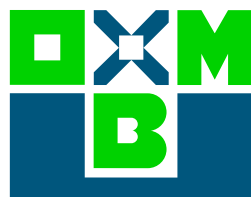
De ZANDFABRIEK (2010)

Bij het baggeren van de Zandmaas kwam ruim 7 miljoen ton kubieke meter zand en grind vrij dat afgevoerd of verwerkt moest worden. Dit project was de aanleiding tot een indrukwekkende klasseerinstallatie in Moerdijk: in de ZANDFABRIEK wordt materiaal dat bij het baggeren vrijkomt (zoals zand en grind), verwerkt tot een hoogwaardige grondstof voor onder meer de betonindustrie.

OBM

Overslagbedrijf Moerdijk (OBM), een vijftig procent dochteronderneming van Martens en Van Oord, is een bulkoverslagbedrijf met 3 vestigingen op Moerdijk. Naast de afhandeling van een grote diversiteit aan droge bulkkladingen en stukgoed is OBM gespecialiseerd in de afhandeling en opslag van alle soorten verontreinigde materialen. OBM is een samenwerking tussen Martens en Van Oord en de Nooijen Groep.

Industrieterrein Moerdijk met op de voorgrond links OBM-noord en rechts daarnaast de ZANDFABRIEK.

Column

Angela Martens

Trots!

In 1970 als dochter geboren worden in het Transportbedrijf F. Martens & Zn uit Den Hout, heeft tot gevolg gehad dat ik nu Angela heet en geen Frans; zoals de meeste zonen/neven in onze familie. Zou mijn zus daarom Franka heten?

“Trots” is het woord waar ik deze column écht mee wil beginnen. Meteen voel ik dan een traan in mijn oog opwellen, omdat ik de afgelopen 40 jaar natuurlijk veel heb beleefd en ervaren. Maar na al die jaren staat nog steeds één ding centraal in mijn leven: trots!

Opgegroeid in een trots familiebedrijf, waar de vrachtwagens nog ingewijd werden met een palmtakje door oma Martens en waar op zaterdag gesleuteld werd in de oude garage op Den Hout door ‘de oude garde’. Er is daar wat afgelachen!

Maar: ‘kleine meisjes worden groot’. In Dagblad De Stem van 6 oktober 1989 zag ik een vacature staan voor een administratief medewerker/ster bij Martens en Van Oord. Op een zaterdagochtend zat ik daar tegenover Teus van Oord met sollicitatiebrief die ik kort daarvoor nog moest schrijven, want denk niet dat ik zo mocht komen werken omdat ik toevallig Martens heet.

Op 27 november 1989 ben ik bij Martens en Van Oord gaan werken en heb tot op de dag van vandaag al van alles gedaan binnen het bedrijf en al héél wat verhuizingen achter de rug. Mijn eerste ‘kantoor’ was het oude magazijn van Henk van den Berg. Even de muren witten, vloerbedekking leggen, een paar bureau’s erin en we hadden een kantoor! Samen met Teus, en later ook met Janine, hebben we daar de eerste jaren doorgebracht. Daarna kwamen de units, units en nog meer kantoorunits.

Angela samen met haar zus Franka

Angela samen met Pim van der Knaap

Destijds begon de dag met afwassen, samen met ome Ko (we hadden toen nog geen vaatwasser), peuken opruimen van Piet Veeke én ome Ko, werken met een typemachine (ook de computer was nog niet in zicht), oppassen op Tobias en Tirza als die een dagje mee kwamen naar kantoor en de post ophalen bij het postkantoor. Later ben ik ook nog secretaresse/telefoniste geweest, heb ik werkzaamheden gedaan bij de salaris- en de financiële administratie en momenteel werk ik op de projectadministratie.

Een hoogtepunt van de afgelopen jaren was de terugkeer van Yntze Wiebenga na een lang ziekbed. Met een dieplader, met daarop zijn trilwals, werd Yntze uit het ziekenhuis opgehaald.

En natuurlijk waren de uitstapjes van de Personeelsvereniging, de onderlinge voetbalwedstrijdjes en het op visite gaan bij elkaar altijd heel erg gezellig. Dat is het nu nog steeds; maar het is toch anders geworden in de loop van de tijd.

Martens en Van Oord is uitgegroeid tot een grote aannemer waar alles tot in de puntjes zeer goed geregeld is; iets om met z'n allen trots op te zijn. Met elkaar kunnen we dit zo houden!

Toen en nu

Ooit F. Martens & Zn, nu Martens en Van Oord
Ooit begonnen met een Personeelsraad, nu een Ondernemingsraad
Ooit een mededelingenblad en Infograaf, nu de Nieuwsflits en de Autograaf
Ooit een verkoelend voetenbadje, nu airco
Ooit een semafoon, nu een mobiele telefoon
Ooit de Rederijweg, nu de Rederijweg, Koopvaardijweg, Moerdijk en ?
Ooit was ik de jongste.....

Anekdoten uit de afgelopen jaren

Toen Teus een keer de bankopdrachtjes van de salarissen zat te ondertekenen, vroeg hij mij: "Van hoeveel weken is dat salaris van jou eigenlijk?" Ik zei (met een rood hoofd): "Van 4 weken." "Ooh", zei Teus: "Dan zullen we dat binnenkort maar eens verhogen."

De afgelopen 22 jaar heb ik al een hoop nieuwe mensen mogen verwelkomen! Eéntje zal ik nooit vergeten: Dick Damen. Toen Dick kwam solliciteren, had hij zo'n apart sikje en witte gympen aan. Ik kon hem nauwelijks verstaan, en dacht toen: wat is dat voor een 'kunstenaar'?

Een tijdje mocht ik geen koffie schenken aan de relaties die bij Teus op bezoek kwamen. Teus vond mijn kapsels soms te extravagant denk ik... Toen de kleur een keertje verkeerd uitgepakt had, mocht ik zelfs onder werktijd terug naar de kapper.

Als ik een vrije dag vroeg aan Teus, dan was zijn antwoord: "Vrij nemen doe je wanneer je wilt, maar je zorgt wel dat je werk geregeld is." Had ik kantoorartikelen nodig? "Dat hoef je niet meer te vragen, je haalt wat je nodig hebt."

Tiest is een man van duizend anekdotes

Al sinds 2001 werkt hij er niet meer, want hij ging met de VUT. En toch valt zijn naam nog regelmatig: Tiest van Vugt. Hoe kan dat? Misschien wel omdat hij voor het bedrijf werkte alsof het zijn eigen kindje was.

In 1974 werd Tiest van Vugt (68) als chauffeur bij Martens Transport aangenomen, in de keuken van Ko en Mien Martens. Martens Transport was 'ene grote klik', een familie waarin je meteen werd opgenomen. Koffiedrinken bij oma Martens, dat deed iedereen en Tiest dus ook. "En als er een collega met een kapotte band langs de weg stond, stopte je."

Dat Teus van Oord (samen met Ko Martens) zijn nieuwe baas werd, vond de Rijenaar geen enkel probleem. Ook al kon Teus 'nog geen wiel verwisselen', hij was een 'goeie man'. Tiest groeide bij Martens en Van Oord uit tot voorman van de zandwagenchauffeurs. Wie aan de zandwagens kwam, kwam aan Tiest, hij zette zich met hart en

Tiest voor zijn Ginaf.

ziel in voor 'zijn mannen', maar met net zoveel liefde voor het bedrijf. Hij werkte voor Martens en Van Oord alsof het zijn eigen bedrijf was, zijn eigen kind bijna. Daar werd niet iedereen vrolijk van. Als de vrachtwagen van een ingehuurd chauffeur door stukken 1,5 uur stil stond, dan ging er 1,5 uur van de bon af, zonder enig pardon.

Daar stond tegenover dat Tiest en zijn mannen zelf dag in dag uit topprestaties probeerden te leveren. Tiest hanteerde een paar simpele basisprincipes. De vrachtwagens moesten schoon en in orde zijn, er werd heel stevig doorgereden ('niet prullen, je moest de rijplaten omhoog zien komen') en het werk moest te allen tijde netjes worden achtergelaten en opgeleverd. Het lijkten open deuren, maar als

Het afscheid van Tiest (2001).

Karikatuur van Tiest voor zijn 25-jarig jubileum (1999).

het niet gebeurde, kregen de chauffeurs met Tiest te maken. "Het moet goéd gebeuren. Als ze niet deden wat ik zei, dan zwaaide er wat." Door de mix van ijzeren discipline en een hoop gezelligheid, verzetten de zandwagens een hoop meer werk dan menig collega-bedrijf. Tiest is er nog trots op.

En het heeft ervoor gezorgd dat zijn naam nog regelmatig wordt genoemd bij Martens en Van Oord. Als hij binnenkomt bij een kerstborrel of zomerbarbecue, komt hij jonge MvO-ers tegen die zeggen: 'Jij moet Tiest van Vugt zijn.' Teus haalt Tiest nog regelmatig aan bij zijn beroemde speeches. "Ik weet ook niet waarom, ik vraag er in elk geval niet om", zegt de chauffeur in ruste daarover. Hij gaf (en geeft) ontzettend veel om Martens en Van

Oord, een 'geweldig bedrijf'. Toen hij ergens in de vijftig was, scheurde hij zijn kniebanden af en werd afgekeurd, voor honderd procent. Hij zat een jaar thuis, maar Tiest moest en zou weer gaan werken. Het lukte, met hulp van een ingebouwde elektrische koppeling op zijn wagen. Hij hield het tot de VUT vol, zoals hij zichzelf steeds had voorgehouden.

Stapels fotoboeken heeft Tiest van zijn 37 jaar bij Martens Transport en Martens en Van Oord. En natuurlijk alle notulen en documenten van zijn voorzitterschap van de Ondernemingsraad. Met veel liefde heeft hij er gewerkt en hij is er nog altijd kind aan huis. Tiest is een man van duizend anekdotes, over zijn oude job kan hij weken volpraten. Er kwam een keer een vertegenwoordiger

langs, die steeksleutels bij zich had met levenslange garantie. De sleutel werd bij Tiest gebracht en even later kwam hij kromgebogen terug. "Die vertegenwoordiger hebben we nooit meer gezien." En dan is er nog het verhaal van het afgebroken stuur. Tiest zijn stuur brak ooit eens af, toen hij met de zandwagen aan het werk was. Hij heeft zijn collega's nooit verteld hoe dat nou is gebeurd. Het 25-jarig jubileum vindt hij echter een mooie gelegenheid om de stilte te doorbreken en het mysterie uit de doeken te doen. Hij lacht: "Ik reed achteruit, en hing met mijn hoofd uit het raam. Omdat ik daardoor met mijn been tegen het stuur aanduwde en met mijn arm eraan trok, is het afgebroken. Dat is het."

Jonge generatie Martens en Van Oord verenigt zich

Naast een terugblik op de afgelopen 25 jaar met de 'oude garde', hoort daar ook het vooruitkijken naar de toekomst bij. Aan het woord is Bas van de Lagemaat, bestuurslid van Jong MvO. Een initiatief voor de jonge generatie bij Martens en Van Oord. Want hoeveel mensen onder de 35 jaar zitten er bij Martens en Van Oord op kantoor, denkt u? Het zijn er 65. Om elkaar (nog) beter te leren kennen, kennis uit te wisselen en op te doen is in januari 2011 Jong MvO opgericht. Bas van de Lagemaat is secretaris van de nieuwe club.

Vrijdag 18 maart jl. had Jong MvO de eerste excursie, naar de Maasvlakte bij Rotterdam. Een rondrit over de Eerste en de Tweede Maasvlakte werd afgesloten met een etentje. Het is in een notendop waar Jong MvO voor moet staan. Samen een gezellige dag beleven en er nog iets van opsteken ook. "Alleen jammer dat het mistig was, je zag niet zoveel", zegt Bas van de Lagemaat. Hij meldde zich eind 2010 aan om bestuurslid te worden van Jong MvO. "Ik was samen met Patrick de Laat bezig met een werk. Toen hebben we besloten om ons maar in te schrijven voor een bestuursfunctie. Patrick is nu voorzitter, ik ben secretaris. We doen dit een jaar, dan treedt er weer een nieuw bestuur aan. Zo blijft het leuk, je zit er geen jaren aan vast."

Jong MvO is in eerste instantie opgericht voor medewerkers met een staffunctie. Op kantoor gebeurt het regelmatig dat teams wisselen in samenstelling, terwijl in korte tijd grote verantwoordelijkheden en beslissingen genomen worden. Het is hierdoor belangrijk dat je elkaar, het bedrijf en de werkaanpak goed kent. Bas: "We hebben nu een groep van 65 collega's, dat is behoorlijk groot. We zijn nog aan het nadenken of het haalbaar is om Jong MvO uit te breiden, zodat alle collega's onder de 36 kunnen deelnemen." Personeel met een staffunctie en onder de 36 jaar wordt automatisch lid. Na 7 jaar of bij het bereiken van de 36-jarige leeftijd vervalt het lidmaatschap; zo moet Jong MvO ook daadwerkelijk jong blijven.

Om te profiteren van elkaars kennis en kunde en om het niveau nog wat op te vijzelen, zullen er in april een aantal trainingen georganiseerd worden. Het bestuur is momenteel druk bezig om een leerzaam programma samen te stellen. Naast kennis en kunde staat vooral het elkaar goed leren kennen hoog in het vaandel. "Sommige collega's spreek je vrij weinig of zelfs nooit. En ook voor nieuwe collega's kan het lastig zijn om iedereen te leren kennen. We hopen dat Jong MvO daarbij helpt."

Ook later in het jaar staan nog wat activiteiten gepland. In augustus gaat Jong MvO 'iets leuks doen'. "Dus zonder iets te leren", zegt Bas. En in oktober staat er nog een activiteit op het programma. Dan is het

alweer bijna januari en mag een nieuw bestuur het stokje overnemen.

Het Jong MvO-bestuur bestaat in 2011 uit Patrick de Laat (voorzitter), Rieuwert Scholten (penningmeester), Bas van de Lagemaat (secretaris), Jarno de Graaf (excursies) en Koen Naafs (trainingen).

Informatiecentrum Futureland op de Maasvlakte.

Save the date

We willen in het jubileumjaar op diverse momenten aandacht schenken aan het 25-jarig jubileum van Martens en Van Oord. Na een geweldige opening van het jubileumjaar op vrijdag 1 april 2011 met een feestelijke borrel, willen we onze medewerkers vragen om nog een tweetal data te reserveren in de agenda.

Zaterdag 1 oktober 2011

Exact halverwege het jubileumjaar wordt een gezellige dag georganiseerd voor medewerkers met het hele gezin.

Zaterdag 31 maart 2012

Op de laatste dag van het jubileumjaar zal er een afsluitend feest worden georganiseerd voor alle medewerkers met partner en een aantal externe relaties.

Meer informatie voor de betreffende genodigden volgt te zijner tijd.

Colofon

De Jubileumkrant is een uitgave van Martens en Van Oord.

redactie: Dineke van Tilborg-Bouman
tekst: Chris van Mersbergen
fotografie: Huub Hendriks, archief Martens en Van Oord
grafische verzorging: Grafisch Ontwerpbureau Kees Kanter
drukwerk: OCC De Hoog

Rederijweg 6
Postbus 326
4900 AH Oosterhout
Telefoon: +31 (0)162 47 47 47
Fax: +31 (0)162 47 47 48
E-mail: info@mvogroep.nl
Internet: www.mvogroep.nl

MVO
Martens en Van Oord